

Jeg har hørt og læst meget dårligt om psykiatriske afdelinger. Men jeg troede, det kun fandt sted på lukkede afdelinger.

Gud, jeg er vist temmelig naiv.

Mandag den 2. februar

I formiddags kom læge nr. 3 – en kvinde – sammen med to lægepraktikanter til mig. Hun foreslog, vi skulle sætte os på en blå sovesofa på gangen ved siden af dagligstuen. Jeg satte mig og genoptog historien om, hvorfor jeg havde henvendt mig i Modtagelsen. En travl læge passerede forbi i strakt galop, mens jeg snakkede, og lægen og praktikanterne måtte flytte sig for hende. Det var en ret forvirrende samtale. Den varede 3–4 minutter.

Gangen er en slags hovedtrafikfærdselsåre for både personale og patienter. Med jævne mellemrum vandrer patienter frem og tilbage på gangen.

Hanne klager over uro i benene. Hun siger, det skyldes Trilafonen og har lige været hende og bede om en bivirkningsspillemoduroen. Hun sætter sig på sofaen, tager sit strikkesæt op af posen og begynder at strikke.

I dagligstuen sidder folk spredt omkring. Nogle snakker, andre stirrer tomt ud i luften. Alle venter på, hvornår madvognen dukker op.

Det er hverdag. Personale- og patientbemanningen er helt fuld: 1 læge og 2–5 sygeplejersker til de 14 patienter. Kl. 8 om morgenen bliver vi vækket. Tager tøj på og spiser morgenmad.

Kl. 8.50: Morgenmøde. Personalet beretter om dagens aktiviteter og noterer ned, hvem der vil tale med lægen, socialrådgiver, jurist. Private gøremål osv.

Mødet sluttet af med morgensang.

Kl. 10: Gymnastik i dagligstuen.

Kl. 11: Løb i Fælledparken: mandag, onsdag og fredag.

Kl. 12.30: Varm mad. Patienterne skiftes til at lave vogn med drikkevarerne. Det er for, at vi også skal have et ansvar.

Kl. 14: Kaffe, te og kiks i dagligstuen. Patienterne søger selv for det.

Kl. 17: Aftensmad. Patienterne sørger for vogn med drikkevarer.

Kl. 19: Te, kaffe og kiks i dagligstuen. Patienterne sørger selv for det.

Nu kender jeg mulighederne. Mit liv er søreme lagt i skema, skal jeg love for.

Tirsdag den 3. februar

I morges blev vi allesammen vejret. Jeg vejede 57,0 kg konstaterede vægten, og det skrev jeg ind i en rød bog, der ligger ovenpå vægten. I den står hvad alle patienterne vejer.

Klokken to var der fællesmøde. Det er der hver tirsdag. Hansen, en ældre aktiv mand, som elsker at være omgivet af søde mennesker og føler sig rigtigt hjemme på afdelingen samt nogle af pigerne satte spisebordene i dagligstuen sammen og dækkede op med paptallerkener og papkrus. To midaldrende kvinder fra den anden afdeling kom med kaffe og te.

Lisbeth, en pige i slutningen af 30erne, havde bagt sandkage. Og da alt var færdigt, kom personalet ind og satte sig.

Er der nogen, der har noget at sige? spurgte den ledende afdelingssygeplejerske med høj stemme. Vi var trods alt temmelig mange, selv om ikke alle afdelingens patienter var mødt op.

Da det ikke var tilfældet, fandt vi afdelingens sanghæfte med dupliserede sange frem og sang »Molak, molak, mak, mak, mak«.

Sanghæftet indeholder sange som Shubiduas »Vuffelivov«, »Det var på Frederiksberg«, »Katinka, Katinka« og »Ole sad på en knold og sang«.

Det virker ydmygende, at voksne mennesker skal sidde og synge de sange, synes jeg. Patienterne er trods alt fra 19 år og op til 70.

Hvis jeg skal kunne sove i nat, må jeg vist hellere tage en halv sovepille, ellers vågner de andre på stuen igen ved at jeg klynker højlydt i søvne. Det er kun den anden sovepille, jeg tager. Stadig ingen medicin. Jeg vil ikke have det lort.

Onsdag den 4. februar

Lægen i dag var meget sød. En lille spinke kvinde, og samtalen nåede ret dybt. Vi snakkede om de begrænsninger, der ligger i menneskers kontakt og forståelse af hinanden. Om barriererne, når man har set og oplevet noget helt forskelligt fra hinanden. Til sidst stoppede hun op og sagde, at »nu var vi vist ved at komme for dybt«.

Det var ærgerligt, hun blev bange. Måske kom jeg for tæt på hende. Det ku' ellers have været spændende at nå længere. Men måske sker det senere.